Ederi: 9,99 ₺

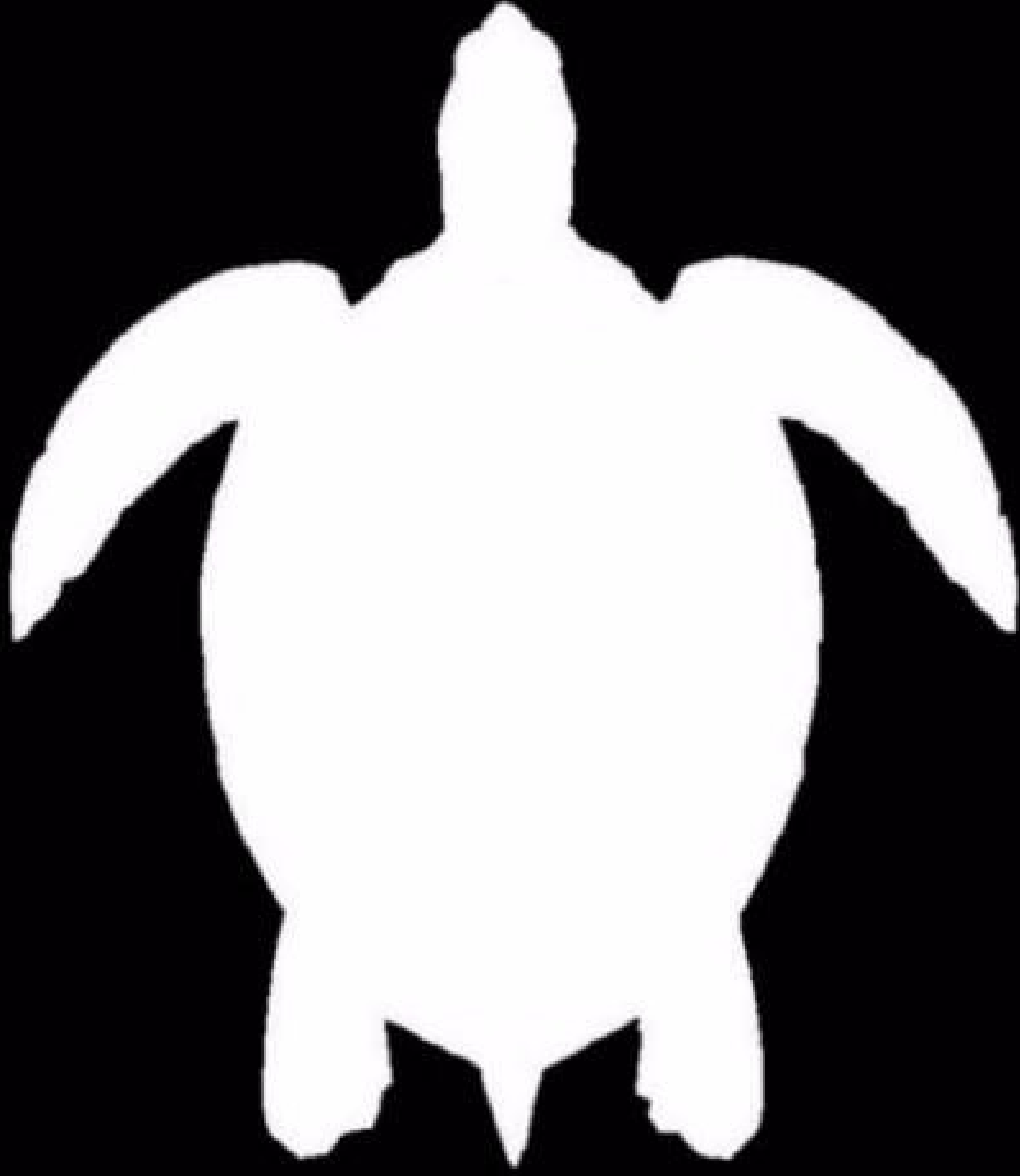

YELKENSİZ

Şiir ve Öykü Dergisi
Yıl: 4 / 2017
Sayı: 19

Bekir Dadır
Furkan Çirkin
Güray Özçelik
Fahri Küçük
Arif Mete
Umut Göksal
Berken Bereh
Mem Arîn
Deniz Göktepe
Gülay Tamer
Kurtuluş Baştimar

A NERUDA NERUDA NERUDA NERUDA
SON PATERSON PATERSON PATERSON
TURTLE THE RED TURTLE
PATERSON

DOSYA:

SİNEMADA ŞİİR
&
ŞİİRSEL SİNEMA
2017

YELKENSİZ

Şiir ve Öykü Dergisi

2017 / Yıl: 4 / Sayı: 19

Ederi: 9,99 TL

İletişim:

yelkensizdergi@mail.com.tr

Facebook:

www.facebook.com/yelkensizdergi

Twitter, İnstagram, Youtube:

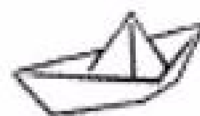
Yelkensiz Dergi

Cağaloğlu, 2017

MAKİNE İNSAN

Fahri Küçük

Makine insan soğuk metal bedenine âşık

Bir de bir başına doğurmayı öğrenebilse ah!

Kaslı yağlı diri ve iri bedeniyle

Cılız ödlek kambur çirkin ruhu makine insanın

En bir en zıtlığı yirmi birinci yüzyılımızın

Güvenli sitelerinde mahpustan ziyadesiyle

Yalnız akşam yemekleri ve ellerinde sanal elemler

Makine insan babasını tanımaz annesine yabancı

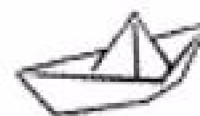
Yirmi beş saat çalışır bir günde yirmi birinci yüzyılda makine insan

Enayidir

aptaldır

dangalaktır

Lakin tabiattan bir haber makine insan kendine de yabancıdır yalancıdır

Bir cümle sevda tümcesini ağızlarda sakız dolgun memelerde salya eden makine insan

Günlük tıraşına benzetir sadakati

Ruju kadar kıymet vermez vefaya

Güven güven diye naralar atar da

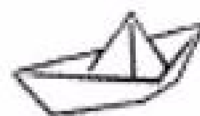
Güvenmez güvenilmez

Duygularından arındırılmış makine insan tanrılarının hizmetçisidir

Tanrılar ki öküzünü tutmaya götüren köylüler gibi

İhtiyaç dahlinde çoğaltmaya götürür kumandasından tuttuğu gibi

Bir tutam ot için özünü unutmayı borç bilen makine insanı

Makine insan efendileri için zevkini kapitalizme kurban kesmiştir

Kendinin İbrahim

bilmez zevkinin İsmail olduğunu dahi makine insan

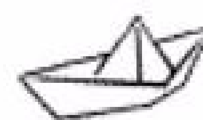
Ki Allah tanrıları kurşuna dizerken

Eklem bozukluklarını yağlayacak diye korkmuyor değilim makine insanın

Beynini budaktan sakınmış bir neslin cezasını çekmesi müstahaktır

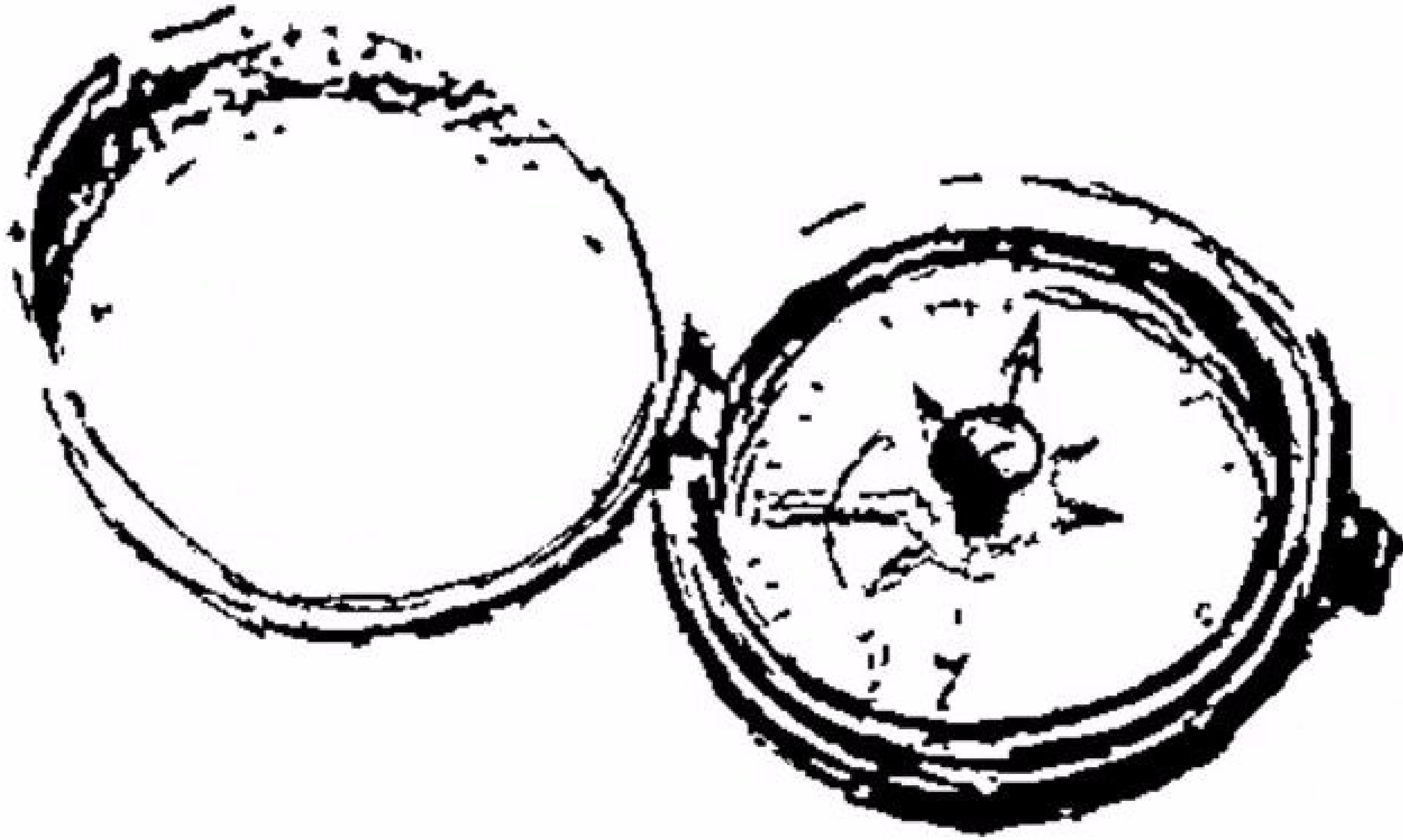
Yirmi ikinci yüzyıla ibretlik bir mirastır

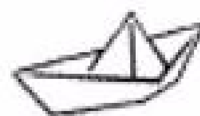
makine insan

İNCİR SÜTÜ

Güray Özçelik

hiç kırıklarının duyulmadığı yerdeydi
ilkyaz masalı ipek böceklerinin…
öznesini bilmem ama
çağlalardan hemen önceydi kimsesizliği.

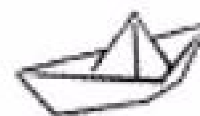
-bana bunu da anlat!

incir sütünü kırmızı bir duvarda
düşünmeden ağlarken
-pusulayı kırın!
karıncaları bir şiirde okursunuz ya da
baykuşların erken uyuma ihtimalini… odağım bir gece lambasının
özünde patlıyor ve kendimle beraber iki kişiyim artık!
elimde yenidünya çekirdekleri uzun uzun özlüyorum
ayyaş sokaklarını albatrosların.

-onların burada yeri yok!

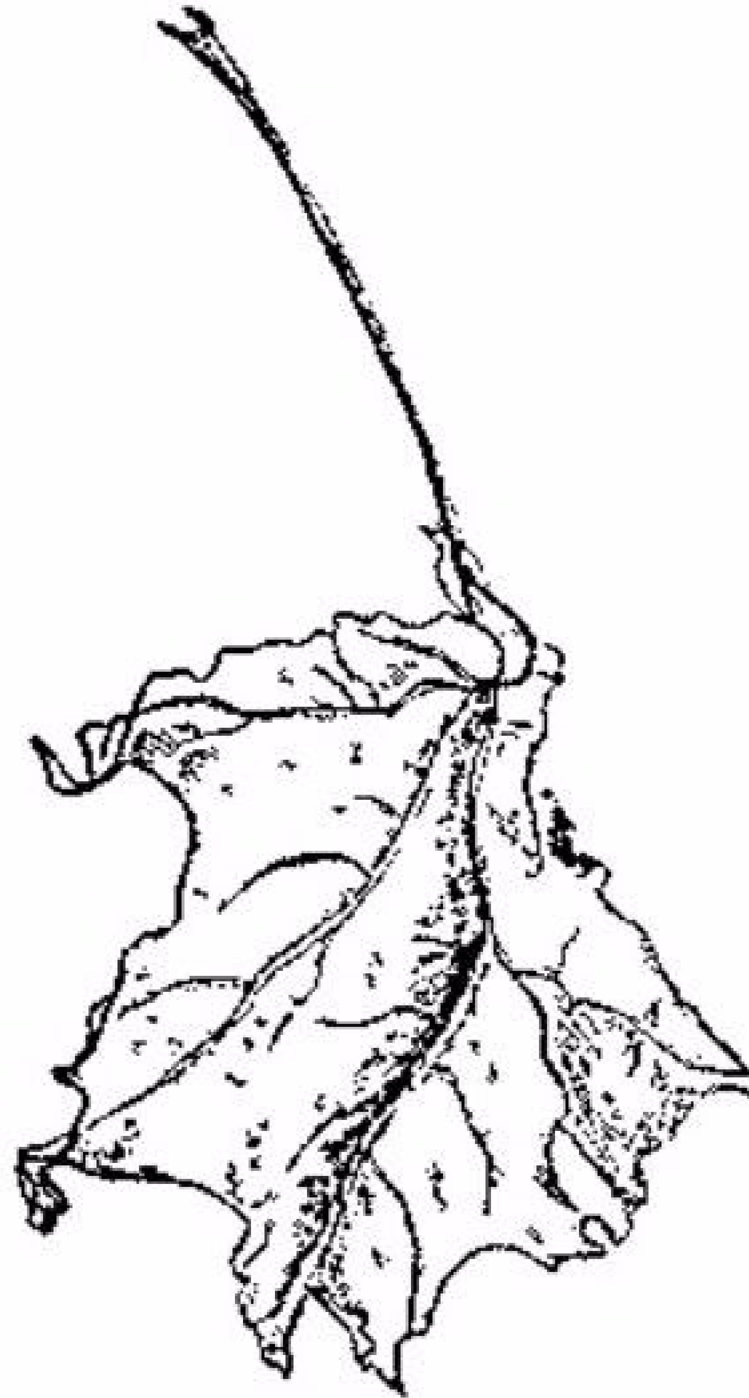
beni buna da ikna edin; yengeçlerin yanlamasına
ağladığına dalgakıranlar için…

ama dur! gökkuşağına kanma sen… renklerin ortaklığı bozuktur!

BENİMLE YÜRÜYEN EYLÜL

Deniz Göktepe

eylüldü

İçimdeki çocuğu

gittim okula yazdırdım.

sarhoştum, aşıktım ve eylül içimde

bitmek bilmeyen bir teneffüs

(ders saatlerini işgale kalkıştım)

şehrin sokaklarına bıraktım kendimi

saat satmayan zencilere

ve simit sevmeyen martılara bulaştım

sevgilimi düşündüm

tuttum ellerimi sevgilime götürdüm

dokundum saçlarına tel tel döküldüm

eylüldü

sarhoştum, aşıktım ve eylül içimde

kıyamet meraklısı bir deccal gibi

solgun bir renkle boyuyor dünyayı

çarpışan gezegenler, güneş patlamaları

sanki mecnunum ve

çöle bırakıyorum aşkı

ben aşk diyorum

"biz sizi sonra ararız" diyor tanrı

ISLIK ÇALAN

Arif Mete

hangi ateşte yanacağını bilmeden
ele geçirdiği hayat
sevdası kadar boş
ağlarken bile
ezik umutlar kımıldıyor içinde

aşkı bulunca
kendini kaybediyor
bu romanın aylak baş kahramanı
elleri cebinde
seni sevmenin yasak olduğu şiirde

güneşi koklayarak
acıya abanıyor
kan tutan bir celladın utancıyla
sizin başınıza yağan kar
onun kalbine yağıyor

kendini kendisiyle çarpan deli
ezilen her izmaritin
hesabını soruyor
dudak izlerinden
eşkali belirlenen tiryakiden

ıslık çalarak
bir gülün kırmızısına dokunuyor
siyah önlüklü beyaz yakalı
bir hüzün çıkarıyor cebinden
ilkokuldan kalma

kapkara gölgesiyle
uykusuz sulara düşüyor ihanet
yalnızlığı yaşarken yoruluyor aslında
gözlerin mavi kalleşliğinden

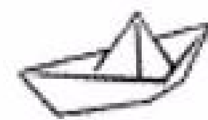
teninde ıslıktan ürpertiyle

inceldiği yerden

tekrar bağlanıyor hayata

köhne adreslerde

unutulan hesaplar yüzünden

3 ŞİİR

Bekir Dadır

Lal Olmak

Mehmet Mümtaz Tuzcu'ya

Konuştuk
bin yıldır da konuşuyoruz
konuşmanın önünde soyunduk
kendimizce.

Hasat Zamanı

Mutsuzluğa tohum ektim
hasat zamanı aldım yüzümü.

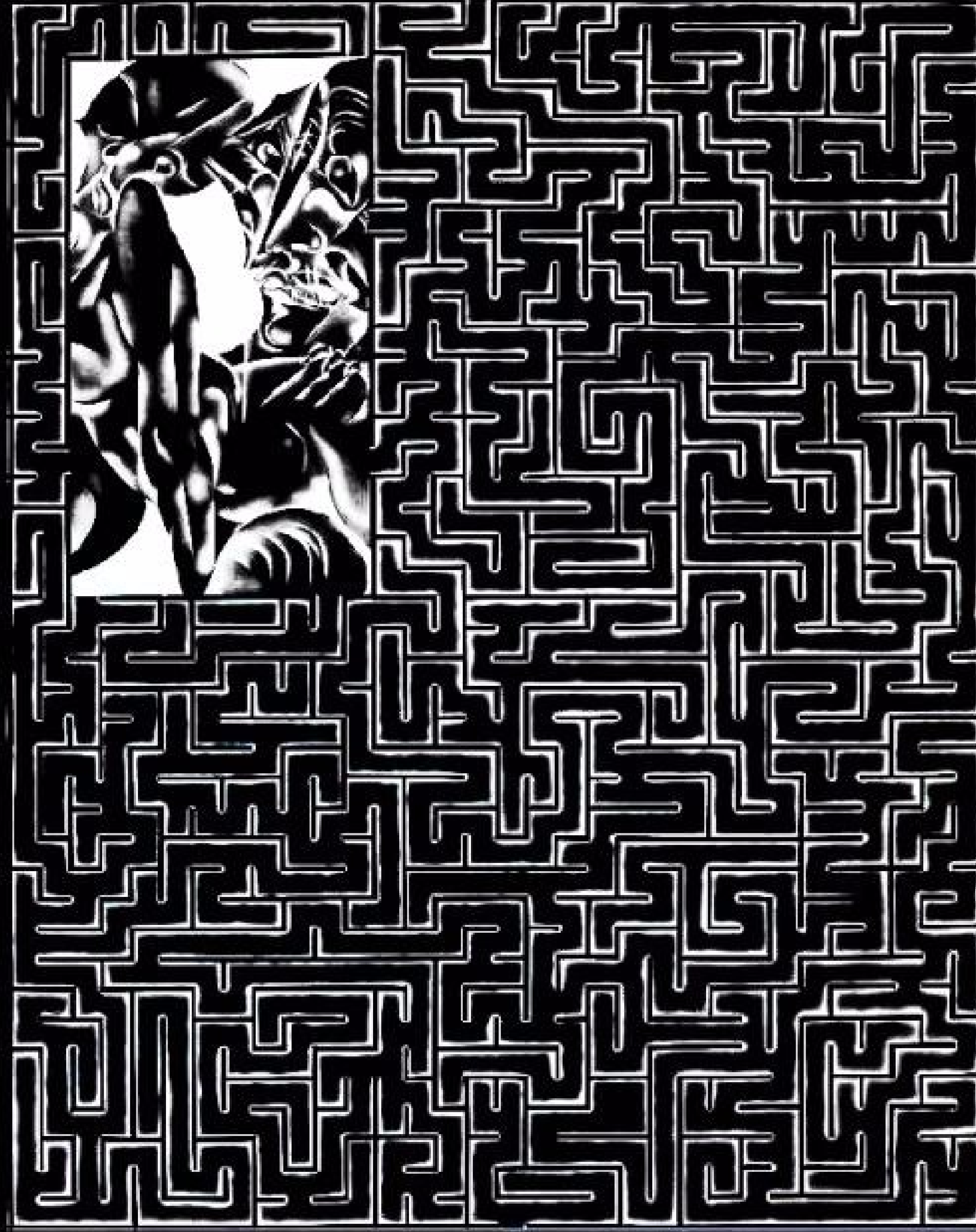
Bir Torba Yakacak Şiir

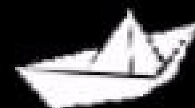
Şimdi ben bu şiirleri ne yapayım
soğuk kış gecelerinde
ısınmak için mi okuyayım?

FARENİN RİCASI

Umut Göksal

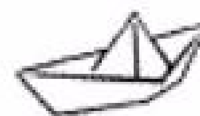

Ten labirentindeki fareyim
Yolu aramamak
Peyniri bulmamak gerek
Zaten yemeğin içindeyim

Islak, yapış yapış, kaygan.

Şu beyaz dağdan bir ısırık
Yirmi dört yıllık ovada kapılı tapınak
Okşadıkça açılacak
Bırak mağarayı biraz gındırık

Haz felaketi yaşanmadan.

Evren mi daha gizemli
Yoksa bir vücudun çıkıntıları mı
Kapıp gitmeliyim sandalımı
Yaratmalıyım seli

Bütün önlemler alınmadan.

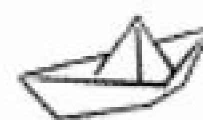
Baldırın ısısı kedi mekânı
Burada durup onları çatlatmalı
Hımmmm. Didikle zamanı
Saniyeler sakız kıvamında olmalı

Belli oluyor uzandıkça uzanmasından.

Dişledikçe kaybolan fareyim
Labirenti sabitlememek
-öpücük çivilerini sökmek-
Yavaş yavaş çökertmek gerek
-ter depremleriyle-
Beni bırakın burada öleyim

Tan ağırmadan.

RÊWIYÊ TENÊTIYE

Şiir: Berken Bereh / Çeviren: Mem Arîn

bi çavên kelogirî
bi rûyek kovanî jê dirije
rêwî me ber bi tenêtiyê.

di dilê min ê hejar de
agirê gundên şewitandî
di guhê min de
nalîna zarokên Helebçê û
barê sewalên bê hêlîn mayîn jî
xwe berda ser navmilan.

ji vê êşa mirovkuj re
ne bayê payîza hênik kar dike
ne stranên lehengiyê
ne jî cixara
ji tituna Muşê hatî pêçan.
û mînak bizmarek li serê min bê kutan xaltika xecê tê ber çav

û ji xwe dipirsim;
tevî çar mindalan
li bajarên mêtingeran
wê çawa debara xwe bike.
lo...kesên ne aştîxwazin
Xwedê mala we xira bike.

bi hevaltiya heyvek melûl
bi lez û bez
xatir dixwazin
banî
dar û ber
û çemên welatê min.
wek çivîkek baskşkestî
wek masiyek bê av mayî
digevizim
diperpitim
di deryaya tenêtiyê de
li dengekî nas
li destekî germ digerim
da xwe pê bigirim.

mînak dayika min a diltenik dibişire û hembêz dike,
agirê li ser çiyayê kêleka çepê vêketî.

YALNIZLIK YOLCUSU

Şiir: Berken Bereh / Çeviren: Mem Arîn

Ağlamaklı gözlerle
Üzüntünün döküldüğü bir yüzle
Yolcuyum yalnızlığa doğru.

Istıraplı yüreğimde
Yakılmış köylerin ateşi
Kulaklarımda
Halepçe'li çocukların avazı ve;
Yuvasız kuşların yükü de
Omuzlarıma döküldü.

Bu insanı öldüren acıya
Ne sonbaharın serin meltemi fayda eder
Ne kahramanlık türküleri,
Ne de sigara;
Muş tütününden sarılmış.
Kafama çakılan bir çivi gibi

Hatice teyze gözlerimin önüne gelir
Ve kendime soruyorum;
Dört çocuk ile,
Sömürge şehirlerinde
Nasıl geçinecek.
Ey… barış istemeyeler,
Tanrı evinizi yıka.

Melül bir ay yoldaşlığıyla
Alelacele
Vedalaşıyorlar
Evler
Ağaç ve dallar
Ve ülkemin ırmakları.
Kanadı kırık bir kuş gibi
Sudan çıkmış balık gibi
Yuvarlanıp
Çırpınıyorum
Yalnızlık deryasında
Tanıdık bir ses
Sıcak bir el arıyorum
Tutunmak için.

Yufka yürekli annem gibi gülümsiyor ve
Kucaklıyor,
Sol yandaki dağda yakılmış ateş.

ABSÜRT ÖYKÜ

YARIŞMA

Gülay Tamer

Henüz kuşlar uyanmadan alarmı çalmıştı. Alarmını kapattı ve uykusuna devam etti. Birkaç dakika sonra alarmı yeniden çaldı. Okula gitmesi gerektiğini anımsayıp ruhunun bambaşka yerlerde olduğunu bilerek okula gitmek için hazırlandı.

Evden çıktı ve birkaç metre yürüdükten sonra anahtarını evde unuttuğunu anımsadı. Anahtarını almak için geri dönmeye vakti yoktu. Bu yüzden avucunu açtı ve gözlerini yumdu, anahtarının avucunun içinde olduğunu düşündü, gözlerini açtığında anahtar avucunda duruyordu.

Okula doğru giderken yol boyunca yanından geçen arabaların şoförlerinin gözlerine bakarak ruhlarının orada olmadığını düşündü. Ruhları var gibi görünen fakat toprağın altında yatan çürümüş cesetlerden farkı olmayan insanlardı onlar. Kimi işe yetişmek zorundaydı kimi ise okula.

Sonunda okula geldiğinde kahvaltı etmek için okul kantinine gitti. Üç taş harcayıp karnını doyurdu. İçeri zili çaldı ve sınıfına girdi birkaç dakika sonra ise öğretmeni geldi. Öğrenciler ayağa kalkmadılar çünkü öğretmen görünmüyordu. Ancak sesini işittiklerinde öğretmenin geldiğini anlayabiliyorlardı. Öğretmenin "günaydın" dediğini duyunca ayağa kalktılar.

Öğretmen bir öykü yarışmasından söz etti. Şartları okuduğunda kimse onu dinlemedi. Fakat ödüller kısmına geçildiğinde, birinci olanın iki bin taş kazandığını öğrendiklerinde, can kulağıyla dinlediler. Herkes yarışmaya katılmak isterken, o yarışmanın gereksiz olduğunu düşündü. İki bin taş kazanmak onu heyecanlandırmadı. Öykü yazılırken yüz yirmi altı kelimeyle sınırlandırılması onu mutsuz etti. Sınırlar ona göre değildi. Yüz yirmi altı kelime ile bir öykü yazmalarını istemeleri, onu yüz yirmi yedi kelime ile öykü yazmaya itiyordu.

Yakın arkadaşı yarışmaya katılmak istediğini söyledi. Yazdığı öyküde sevdiği kişiyi anlatacaktı. Zihninden geçenleri birkaç dakika boyunca kontrol etti. Zira yakın arkadaşı zihninden geçenleri kolaylıkla okuyabiliyordu. Gözlerinden yaşlar süzülmezken, zihninde şiirler dans ediyorken, yakın arkadaşı o şiirin kelimelerini okuyup yazmıştı ve altına kendi imzasını atmıştı. Bu yüzden zihnini dikkatli kullanması gerekiyordu. Düşüncelerini bile sınırlıyordu bazı şeyler.

Okul çıkışı bir arkadaşı onu eve bırakmak istediğini söyledi. Reddetmek ona göre değildi, zaten taşı da kalmamıştı. Arkadaşıyla eve gitmeyi kabul etti. Arkadaşı onun elini tuttu ve beraber gözlerini yumdular. Arkadaşı gözlerini açması gerektiğini söylediğinde çoktan eve gelmişlerdi.

Ona teşekkür etti ve evine girdi. Kutunun önüne oturup yazmaya başladı:

"Gecenin bu saatinde, elimdeki hayali sakızımla, tadından zehirlenerek sığınıyorum kimsesiz kâğıtlara. Zira taşım olmadığından, bir sakız bile çiğneyemiyorum. Hoş, hayal kurarken taş almıyorlar. Anlatacak bir hikâyem ya da seni ağlatacak şiirlerim yok, boş hayatın bomboş bir insanıyım, dünya benim etrafımda dönmüyor ve dönmeyecek… Şu anda kimsesiz satırlardaki naçiz kelimelerimi okuyan kişi, bilmeni isterim ki bir zamanlar zihnim gök renginde şiirlerle ve gözyaşlarını akıtacak gök renginde hikâyelerle doluydu. Dünya benim için dönüyor, güneş benim için doğup batıyor, ay benim için yükseliyordu… Zihnimde bir karanlık yarattım ve bu karanlıkta boğulmamak için gözlerinden yaşlar akıtacak gök renginde şiirler yarattım mavi kalbimle, şiirleri yıldızlara çevirip karanlığıma çaktım birer birer; binlerce yıl aydınlandım yıldızlarımın ışığıyla, ardından yıldızlarımı birer birer yitirdim. Tamamen yok olmadılar. Kara deliklere dönüşüp beni yok etmeyi düşlediler. Birer birer kara deliklere dönüşüp önce duygularımı alıp götürdüler benden, sonra diğer yıldızlarımı, ardından beni…"

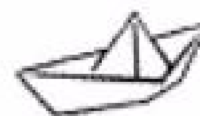
Öyküyü bitirip uyudu. Rüyasında görünmez olan öğretmenin gözlerini gördü. Kuşlar uyanmadan, alarmı çalıyordu yine. Alarmını kapattı. Rüyasının devamını görmek istiyordu fakat alarmı yeniden çaldı. Çaresiz bir şekilde ruhunun uzaklarda olduğunu bilerek hazırlandı. "Birbirinin aynı olan günlere yarınlar diyorlar, ne saçma!" diye düşündü.

Her gün yaptığı gibi, okula giderken şoförlerin yüzlerine baktı. Fakat bu sefer ruhu bedeninde olmayan insanları değil, rüyasında gördüğü öğretmenin gözlerini gördü. Gördüklerine inanamayarak okula yürümeye devam etti. Okula geldi ve sınıfına girdi. Birkaç saat geçtikten sonra öyküsünü öğretmene götürdü. Öğretmen öyküyü aldı değerlendirip ona haber vereceğini söyledi. Bunları dinlerken öğretmenin gözlerinin içine baktığını bilmiyordu. Boşluğa baktığını zannediyordu.

Öğretmen, öyküyü okuyup değerlendirdikten sonra, öyküsünün seçilmediğini şartlara uygun olmadığını ve mümkünse kendisinin öykü yazmayı bırakması gerektiğini söyledi. Bunları dinlerken öğretmenin gözlerinin içine nefretle baktı. Öğretmen korkmaya başladı. Kendisine bakıyor olması ürkütücüydü ama daha ürkütücü olan nefretle bakıyor olmasıydı. Hikâyeyi okuduğu için teşekkür etti ve oradan ayrıldı. Ne hissettiğini kendisi bile bilemedi. İçinde anlam veremediği bir öfke vardı.

Arkadaşlarının yanına gitti. Olanları anlattı ve kendilerinden yardım istedi. Arkadaşları kabul etti. Okul çıkışı öyküyü değerlendiren öğretmeni takip ettiler ve evine girişini izlediler. Gece olduğunda hep birlikte içeri girdiler. Birinci arkadaşı öğretmenin uyuduğunu söyledi. Görünmez olan her şeyi görebiliyordu. Gözlerini kapattı ve önünde bir çarmıh olduğunu düşündü. Gözlerini açtığında odanın ortasında bir çarmıh vardı. Birinci arkadaşının yardımı ile öğretmeni uyandırmadan çarmıha gerdiler. Birkaç dakika sonra öğretmeni uyandırdılar.

İkinci arkadaşı ellerini çırptı ve öğretmen yanmaya başladı.

KLASİK ÖYKÜ

GÖNLÜNDEN NE KOPARSA

Kurtuluş Baştimar

Güneş ışıklarını yeryüzü ile buluşturmak için önüne set çeken bulutlarla insanoğlunu imrendirecek bir mücadele veriyordu. Bulutların arasından sızan ışıklar, birbiri ardına yükselen binaların her türlü küfrün, isyanın, özlemin ve umudun yer yer yılgın bir dil ile yazıldığı duvarlarını okşuyordu. Her türlü günaha, hırsızlığa, sevaba, dibe vuruşlara ve zirvelere yükselişe tanık olan gece ise çoktan çekilmişti şehrin üzerinden. Bomboş olan caddeler, ekmek peşinde koşan insanlarla dolup taşmaya başlıyordu.

Kafalarda akşama eve nasıl ekmek götüreceğim düşünceleri, ayaklarda tamir edilmekten yıpranmış ayakkabılar ve omuzda cebi bir ekmek parasından fazla para görmemiş eski montlar. Güneşin doğusuna kadar sessizliğin hüküm sürdüğü mahalle, semt kısacası tüm şehir şimdi gazeteeeee , yazıyorrrr, simitçiiiijii taze tazeee gibi seslere teslim oluyordu. Bu seslere, insanların yükünü çekmekten usanmayan ve her gün inleye inleye aynı yolu gidip gelen tramvay, otobüslerin sesi eşlik ediyordu.

Bu kocaman İstanbul'da, yokluğun bellerini büktüğü, taşı toprağı altındır denilerek köylerinden, evlerinden koparılan insanlar arasında; sevinçleri dünde kalmış, korkuları ise yarına sürgün edilmiş ve kendisini sürekli yarınlara sürükleyen bir hayatın akışında mücadele eden biri vardı: Arif . Üstü başı yamalı elbiselerle, küçücük ellerinin içine işlemiş simsiyah ayakkabı boyası ve üç numara tıraş edilmiş saçları ve cılız omuzlarında taşıdığı kendinden ağır sandık ile düştü yollara. Evlerinden hemen bir kaç cadde ötede bir sokak başında sandığını kurdu. Bu onun her zamanki yeriydi. Caddenin üzerinde dikkatini çeken iki önemli yapıt vardı: biri kendi yaşında çocukların gittiği okul, diğeri ise babası yaşında insanların doldurduğu cami.

Sandığını sırtından tamamen indirdi. Kayışları omzunu bir hayli acıtmıştı. Sandığı yere bıraktıktan sonra bir kaç dakika omzunu ovuşturdu. Daha sonra malzemelerini çıkardı. Köyde iken öğrenmişti okuma yazmayı ama büyük şehre geldikleri için henüz okula başlayamamış ve babası okulun acelesi olmadığını söyleyerek onu çalışmaya zorlamıştı. Sandığında sürekli hikâye kitabı taşır, müşterisi olmadığı zamanlarda okurdu. Camiden gelen insanlar hep ayakkabılarını Arif'e boyatırlardı, çocuklarını okula bırakan veliler gibi.

Sabah ders saati yaklaştığı için, öğrencilerin velileri çocuklarını okula

bırakmak için geliyorlardı ve geri dönüşte bazıları Arife uğrayıp ayakkabılarını boyatıyorlardı. Okuduğu kitaba dalmıştı Arif, birden bir sesle irkildi;

-Merhaba genç, nasılsın?

-Merhaba, iyiyim abi sen nasılsın?

-Hamdolsun. Hadi siftah yapmamışsındır sen şimdi.

-Aynen öyle abi .

Adamın ayağını işaret ederek uzat dedi. Kitabını sandığın altına bıraktı. Ve incecik kollarıyla boyamaya başladı. Boya bitince adam sordu:

-Ne kadar?

-Ne koparsa gönlünden abi.

Parayı verdikten sonra adam uzaklaştı...

Yirmi yıl boyunca o köşe Arif'in köşesi olarak anıldı. Arif'ten sonra uzun süre kimse uğramadı oraya. Tam yirmi yıl sonra aynı caddede bir çocuk tekrar göründü. Ama herkes çok şaşkındı çünkü Arif'i uzun yıllar kimse görmemişti. Tekrardan bir çocuğun geldiğini görenler köşeye koşsalar da onun yabancı olduğunu anlamakta gecikmediler. Daha sonra çocuğa doğru takım elbiseli sık giyinmiş birisi yaklaştı;

-Merhaba genç nasılsın?

-Çok teşekkür ederim abi iyiyim.

-Siftah yapmamışsındır sen.

-Öyle abi henüz yapamadım.

Çocuk boyamaya başladı,

bitirdiğinde ayakkabılar

parlıyordu..

Çocuğa ücretini sordu; ne kadar borcum?

-Gönlünden ne koparsa abi. Bu cevap üzerine çocuğun eline parayı sıkıştırırken çocuğun elini kavradı, gel öyleyse benimle sana gönlümden kopanı vereyim. Hızla çocuğu okula götürdü cadde üzerindeki. Ve müdür odasına çıktılar. Çocuğu boş odadaki koltuğuna oturttu ve görevliyi çağırttı. Odaya giren görevli;

-Buyrun müdürüm.

-Bu çocuğun kaydını yapın.

-Peki müdürüm, velisi kim yazalım?

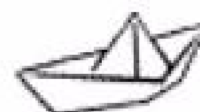
-Arif Gören.

-Sizi mi müdürüm?

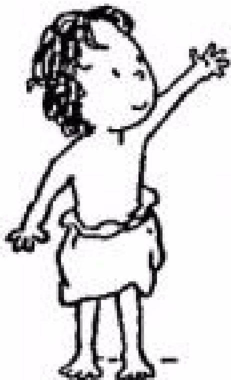
-Evet.

O çocuğu okula kaydeden, yıllar önce o çocuk yerinde ayakkabı boyayan Arif'ti.

ŞİİRSEL SİNEMA = LA TORTUE ROUGE

(Kırmızı Kaplumbağa)

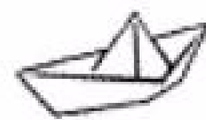
Bir buçuk saat boyunca tek kelime bile duymamamıza rağmen, muhteşem bir şiirsellik sezinleniyor. **Michaël Dudok de Wit** -içtenlikle söyleyebiliriz ki- büyük bir iş çıkarmış. Yönetmenin; **Baba ve Kızı** kısa filmini, on kat genişleterek sunduğunu söylemek de çok yanlış olmaz heralde. Aynı duygu, aynı sessizlik, aynı şiirsellik...

2017'nin ilk yarısında vizyona giren filmler arasında; en şiirsel sinema, -bizce- Michaël Dudok de Wit'in Kırmızı Kaplumbağa'sıdır.

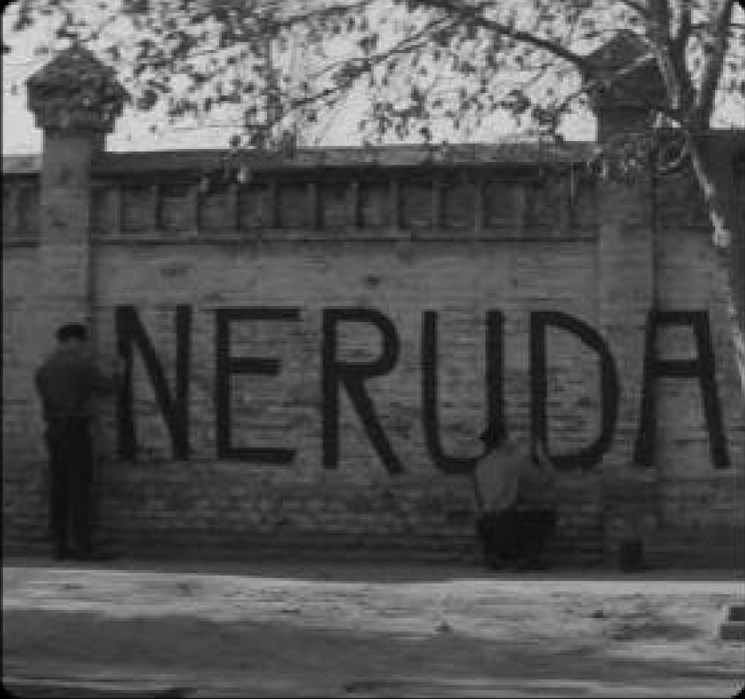
Ek: Bu yılki filmler arasından bir şiirsel tavsiyede daha bulunmak gerekirse eğer; **Teströl és Lélekröl** filmini hiç düşünmeden ikinci sıraya yazabiliriz.

(Beden ve Ruh / Ildikó Enyedi)

SİNEMADA ŞİİR = NERUDA ve PATERSON

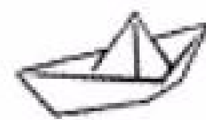
Pablo Larrain yönetmenliğindeki **Neruda** filminde, komünist şair Pablo Neruda; şairliğinin ön plana çıktığı ve çok daha şiirsel bir film olan **il Postino** filmindekinin aksine, siyasi kişiliği ve değişik bir kurguyla sunulmuş kovalamaca içindeki dehasıyla karşımıza çıkıyor. Yine de bu filmde şiir var.

Jim Jarmucsh'un **Paterson**'unda ise; olabilecek en durağan bir şehirde geçen olabilecek en sıradan bir hayatın içinde buluyoruz kendimizi. Filmde çok ağır ilerleyen fakat hiç bitmesin isteyeceğiniz bir anlatı mevcut. Ve film, baştan aşağı şiirden oluşuyor. Sıradanlığın şiirinden…

Ek: Neruda'dan, komünizmden ve biyografik sinemadan bahsetmişken; geçtiğimiz günlerde vizyona giren Karl Marx'ın gençlik yıllarını ele alan **Der Junge Karl Marx** filmini de anmadan geçmek olmazdı.

(Genç Karl Marx / Raoul Peck)

ŞERH X

Furkan Çirkin

''Bu aşk burada biter ve ben çekip giderim'' [1]

Her aşkın kordonu doğarken boynuna dolanır.

Yani kendi kordonu kendine yağlı urgan

/

Ve kendi doğumu kendine idamdır.

…

Peki aşk, *öleceğini bile bile nasıl* doğar?

Çünkü aşk *çılgın* ve *unutkan*dır, ama korkak değil.

Şerh IX - arka kapak [2]

[1] Ataol Behramoğlu

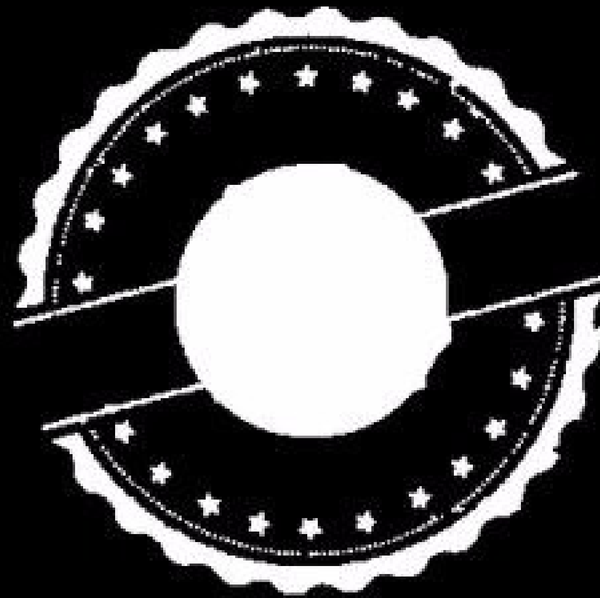
[2] Murathan Mungan: ''Aramaktan vazgeç demiyorum, bulmaktan vazgeç''

Şerh IX

...
Bulamıyorum
/
Ama çok iyi sakladığım için
Yoksa kaybettiğimden değil

Furkan Çirkin

Bu dergi belirli bir sayıda basılmış ve fakat her bir nüshası özel olarak numaralandırılmamıştır. 1'den 200'e kadarki sayılar arasından seçtiğiniz bir sayıyı ya da istediğiniz daha büyük veya daha küçük (negatif sayıları da kullanabilirsiniz) bir sayıyı, yukarıdaki ve ön kapaktaki mühür içindeki özel boşluğa ya da istediğiniz diğer herhangi bir boşluğa yazabilirsiniz veya yazmayabilirsiniz. Sağlık, afiyet, biraz aşk ve bol bol da dert dileğiyle... İyi okumalar...